

Sygn. akt V U 1227/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2014 r. w Kaliszu

odwołania W. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 września 2013 r. Nr (...)

w sprawie W. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 września 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. F. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 września 2013 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił W. F. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, albowiem wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) w G.w latach 1976-95.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. F., wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1975-95, jako okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący W. F., urodzony dnia (...), w okresie 01.07.1975 – 28.02.1995 był pracownikiem (...)w G.zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS, akta osobowe odwołującego). Pierwszym stanowiskiem wskazanym odwołującego przy zatrudnieniu było stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego. Był to samochód marki S.o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W październiku 1978 r. pracodawca przeniósł odwołującego do pracy na stanowisku robotnika drogowego. Kolejnym stanowiskiem, powierzonym odwołującemu w kwietniu 1979 r., było stanowisko palacza kotłów wysokociśnieniowych używanych do podgrzewania asfaltu. Od grudnia 1979 r. przez okres 7 miesięcy odwołujący był kierowcą samochodu S.typu piaskarka, po czym pracodawca przeniósł go ponownie na stanowisko palacza kotłów. Od kwietnia 1990 r. odwołujący przeniesiony

został na stanowisko robotnika drogowego. Praca na tym stanowisku była identyczna z tym, które powierzone zostało odwołującemu w 1978 r. W ramach tego stanowiska odwołujący pracował na drodze przy układaniu asfaltu. Praca polegała na wykonywaniu prac przy układaniu nawierzchni drogi. Podstawowym materiałem stosowanym przy układaniu nawierzchni był asfalt. W trakcie prac, odwołujący zajmował się wylewaniem a następnie ręcznym układaniem asfaltu w bezpośrednim kontakcie z substancjami i oparami wydzielanymi przez związki węglowodorów używane do produkcji mas asfaltowych i bitumicznych, a także w kontakcie z ciężkim sprzętem używanym w budownictwie drogowym. Na każdym z podanych wyżej stanowisk odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy każdego dnia roboczego (dowód: zeznania odwołującego, akta osobowe odwołującego, zeznania świadków: I. A., E. R.).

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 30 lat 1 miesiąc i 16 dni. Odwołujący nie jest członkiem OFE.

(bezsporne)

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, zeznaniom świadków oraz dekretem płacowym i opiniom o pracy w aktach osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r., w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy, mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Od dnia 1 lipca 1975 r. aż do dnia 28 lutego 1995 r. odwołujący będąc pracownikiem przedsiębiorstwa budownictwa drogowego wykonywał kolejno prace kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, palacza kotłów wysokociśnieniowych do podgrzewania asfaltu oraz robotnika przy budowie i remoncie dróg. Te ostatnie prace wykonywane były z użyciem ciężkiego sprzętu drogowego do stabilizacji gruntu, spycharek, walców, zagęszczarek, zgarniarek. Jako materiał do zakładania nawierzchni stosowany był asfalt oraz masa bitumiczna. Prace te wykonywane były przez cały rok, za wyjątkiem tych okresów gdy niska temperatura uniemożliwiała zakładanie takich nawierzchni. Wtedy jednak odwołujący był kierowany do utrzymania przejezdności dróg jako kierowca piaskarki.

Prace takich pracowników jak odwołujący wymienione są w wykazie A dział V pkt. 3 oraz dział IX pkt.4 i 5 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Te same prace wymienione są w zarządzeniu nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Zaliczeniu jako prace w warunkach szczególnych podlegał także okres pracy w charakterze palacza. Odwołujący obsługiwał bowiem kotły wysokociśnieniowe do podgrzewania asfaltu. Był więc jednocześnie pracownikiem zatrudnionym przy produkcji asfaltu i palaczem kotłów niezautomatyzowanych typu przemysłowego. Ta ostatnia praca wymieniona jest w dziale XIV pkt. 1 wykaz A załącznika do cytowanego rozporządzenia.

Zaliczeniu zatem podlegała w całości pracy w przedsiębiorstwie albowiem przenoszenie odwołującego na kolejne stanowiska odbywało się w grupie stanowisk, z których każde było stanowiskiem ujętym w wykazie A cytowanego rozporządzenia. W sumie okresy te wynoszą 19 lat i 8 miesięcy. Odwołujący legitymuje się zatem ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się ponad 30-letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia. Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.